

T. B. Ll. Baker berettede faa Aar derefter som en Sag, der var ham vel bekendt, at Politiet havde faaet Ordre til at gaa rundt til the ticket-of-leave men, de betinget be-naadede, som man vidste vare i London, og underrette dem om, at hvis Garrotterne vedbleve med deres Forretninger, vilde deres betingede Benaadninger blive ind-dragne. Dette, sagde han, satte en pludselig Stopper for Garrottingen undtagen for tilfældige Forsøg af Løjlighedsforbrydere. Saa langt gaar denne engelske Kilde.

Men der er andre mere officielle Kilder, der have ligget til Grund for den Fremstilling, som vore Kriminalister have givet af Sagen, og den Kilde, som de særlig have øst af, er da: „Motiverne til almindelig borgerlig Straffelov for Kongeriget Norge“, som ere trykte i Kristiania i det Steenske Bogtrykkeri 1896, hvilket er ganske kuriøst nok et Aar, før den engelske Pjece er trykt, saa hvis der fremkommer en Indsigelse om, at den engelske Bog er Kilden til den norske, vil jeg imødegaa det med, at den engelske Bog er udkommen et Aar derefter. Jeg er ikke blind for, at der kan være andre Udgaver, der ere udkomne før, men det er mig ganske ligegyldigt, efter denne agter jeg at citere. Denne Kommission, der skriver Motiverne til Norges almindelige borgerlige Straffelov, har nogle kraftige Ord om det foreliggende Emne. En stor Del af dem blev oplæst og dokumenteret af det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), der med sin sædvanlige Humanitet og Elskværdighed overlod mig at klare Garrotterne. Side 32 i disse Motiver staar der en Afdeling om Pryglestraffen, idet der omtales, at der fra nogle Sider er rejst Ønske om at indføre Pryglestraffen i Norge, og saa bemærkes det:

„At Pryglestraffen har en saadan Evne“ — det sigter til det forudgaaende, hvor der er Tale om at „øge Sikkerheden for Liv, Lemmer og kvindelig Ære“, det er ganske det samme, vi diskutere her — „ses nu jævnlig anført under Paaberaab af Erfaringer fra England, hvor Pryglestraffen, som der, om end aldrig legalt afskaffet, dog i Tidens Løb for voksnes Vedkommende var kommet ud af Brug, i 1863 gaves en ny og særlig Lovhjemmel lige over for Røverbander og Garrotters, og efter denne Tid ogsaa ikke sjælden er bragt til Anvendelse paa disse Arter Forbrydere. En nærmere Undersøgelse vil dog gøre det mere end problematisk, om her Resultater virkelig foreligge, som vise, at disse Forbrydelser ere aftagne efter

Pryglestraffens Indførelse, og som ogsaa kunne føres tilbage til denne Straf som sin Aarsag. Vistnok have de fleste engelske Dommere i sin Tid udtalt den Mening, at Pryglestraffen har virket heldig; Udtalelserne vise sig tydelig dog blot at være byggede paa et subjektivt Skøn, stærkt paa-virket af deres aabenbare Sympati med Straffen selv. De Dommere, der ikke have delt denne, gøre paa sin Side med Styrke gældende, at den intet godt har formaaet at udrette“ — saa henvises der til et officielt engelsk Værk desangaaende. „Da i 1875 Regeringen foreslog for Underhuset en udvidet Anvendelse af Straffen, stødte den ogsaa paa en saa vægtig Modstand, at Forslaget toges tilbage uden Afstemning, ja, uden Forsøg paa Forsvar.“ Atter henvises der til Parlamentsforhandlingerne i et officielt engelsk Værk. „Der gjordes blandt andet gældende mod Forslaget, at den Garrotter-Epidemi, der havde fremkaldt Loven af 1863, og som for øvrigt væsentlig bestod af indbildte eller opdigtede Tilfælde“ — der ser man det — „i Virkeligheden var ophørt flere Maaneder, før Loven traadte i Kraft, og at efter Lovens Indførelse de Forbrydelser, hvorpaa den er anvendelig, netop havde tiltaget, medens omtrent alle andre havde aftaget.“ Saa sige Motiverne endvidere: „De Forbrydelser, hvorfor der pisces, kunne imidlertid fremdeles, i Modsætning til de fleste andre, ikke siges at vise nogen aftagende Tendens, og det til Trods for, at Dommene, af hvilke mange fremdeles tro paa Piskestraffen, i det hele have anvendt den i stigende Udstrækning. At dette er det Resultat, som i England er opnaaet, har saa meget større Vægt, som den engelske „Cat“ er et Instrument, der, om noget Piskeredskab skulde virke afskrækkende, i fuldeste Mon maatte besidde denne Egen-skab.“

Her gaar Kommissionen, som skriver sin Betænkning i 1896, ud fra, at Piskestraffen bruges i stigende Omfang endnu i England, idet Dommene derovre tro paa den. Jeg skal dertil knytte den Bemærkning, at det, saa vidt jeg ved, i afvigte Sommer blev oplyst af en tysk Dommer ved Navn Aschrott — han er vist Dommer i Berlin, det skal jeg ikke kunne sige saa nøje, men det er en Mand, der nyder megen Anseelse blandt Kriminalisterne —, at de engelske Dommere nu have indset Pryglestraffens Urimelighed og Uhensigtsmæssighed og derfor mere og mere holde op med at bruge den.

En Ting til maa jeg gøre opmærksom